

יאיר ניצני מרים גבה

דברים שרציתי לומר

מדאיון מעצבן שעברתי בטלוויזיה למדתי משהו על החשיבות (והסכנה) שיש במהירות תגובה

איור: טל לזר

באוטובוס בדרך הביתה הוא יפרוץ בבכי מר, יצלצל לאמא שלו ויגיד שהוא רוצה לגור בחו"ל, ולא יבין איך לא אמר לבת הזוג שלו שהיא "כלבה בוגרנית, למרות שכלבים הם נאמנים, מה שאומר שבוגרניות הזאת אני הייתי הכלב ואת הקרציה שמצצה לי את הדם והאוברדראפט".

יש אנשים שיודעים להגיב מהה, אבל מהירות תגובה יעילה יכולה להיות גם מסוכנת. מי שמגיב מהר מדי ויגיד ברגע הפרידה "את ההוכחה שמוצא האדם מהקוף, והייתי איתך רק כי לא קיבלו אותי לעבודה בספארי", הוא גם זה שיצטרך אחר כך להתנצל, כי במציאות אבא שלה הוא רופא המשפחה שלו.

תזמון זה הכל בחיים. אם יש ילדה בכיתה שאתה אוהב ולא העזת להזמין אותה לסרט, למרות שהיא הראתה סיימנים של מעוניינות, אפשר לתקן את הטעות ולהרים אליה טלפון – אבל לא באיחור של 30 שנה, כשהיא סבתא לנינים ותתקשה לשמוע מה אומרים בסרט בגלל מכשיר השמיעה. תזמון יכול להיות קריטי גם בתחום התעסוקה והעסקים. אמנם לא נכחתי בשיבה שבה הודיע מארק צוקרברג לשותפיו להמציאת פייסבוק שהוא ממשיך עם הרעיון שלהם בלעדית, ואין לי מושג מה הם ענו. אני, רק מההלם וכדי לצאת קול, הייתי בטח אומר לו שהכל בסדר, לא קרה כלום, ונישאר חברים בפייסבוק. הם, לעור מת זאת, שלחו לו עורך דיין ולקחו לו 65 מיליון דולר. בדיעבד, כסף קטן.

בבואך להגיב באופן מידי חשוב לשים לב למכלול המר-כיבים של הסיטואציה. אם עמדת ברמזור והנהג שמאחוריך נכנס בכך וריסק לך את המכונית כי היה שקוע בווטסאפ, יש בהחלט מצב שתרצה לצאת ולצעוק לעבר הפוגע שאמו מועסקת בתעשיית המין, ושאתה מאחל לו תאונת דרכים עם קומביין. כדאי רק שתוודא קודם שהבחור אינו איש גדול מאוד שהרגע הגיע מקטטה בבית מלון, וכיסא הכתה פלסטיק שלו עוד לא הספיק להתקרר.

אם זה המצב, תגיד שמאוד התרשמת מההופעה שלו בסרטון, הוא כוכב מלירה שכבר מוכן לעשות את קפיצת המדרגה מסרטוני הווטסאפ לסרטים באורך מלא, ולגבי השטות הזאת שקרתה עכשיו בכביש – "שטויות, כנראה נגעתי בטעות במוט ההילוכים ונסעתי אחורה בלי לשים לב".

yairn@israelhayom.co.il

נער הייתי וגם זקנתי, אני לא באמת מתרגש מכל דבר שאומרים עלי, אבל הפעם נראה היה שהאיש, שיש לו הרבה זכויות בטלוויזיה, נהנה מהפרובוקציה ה"בועטת" ושאל שאלות "נועזות" עד מעצבנות, כדי שהתוכנית תהיה מעניינת והוא ייצא "מגניב".

בסיום הראיון ניסיתי להרגיע את עצמי. נזכרתי שגם לי יצא לראיון אנשים בתוכניות טלוויזיה, וייתכן שלעיתים גם אני הייתי חמור חסר התחשבות, שמנסה לצאת "קול" על חשבון המרוויאין, שמפרפר מולי בלחץ.

שכנעתי את עצמי שהעניין מאחורי, אבל כנראה אינני בן אצולה מאופק ובלתי פגיע כמו שחשבתי. כבר בדרך הביתה קיבלתי כמה שיחות טלפון כעור-סות ממקורבים שלא אהבו את הקטע. עניתי להם בצורה בוגרת שהם צודקים, אבל מה שהיה היה ואת הנעשה אין להשיב.

כמובן שמייד קפצו לי לראש כל מיני תשובות אלטרנטיביות שהייתי צריך לענות. כולן היו חכמות, חדות, עוקצניות, והפוכות ב-180 מעלות מאלה שנתתי בשידור. נכון שלא אמרתי אותן למנחה במהלך השידור, אבל הייתם צריכים לראות אותי יורה אותן באופן מבריק ומדויק לעבר הד"ר שבורד באוטו שלי במהלך נסיעה: גם ראיתי על העיניים של הווישרים שהם התרשמו מכל מילה, עובדה שהם לא העזו לענות לי.

אצל כל בני זוג יש מריבות, שכמהלכן מוטחים עלבונות שמשאירים אותך חסר מענה. אלא שהחיים בצ"מ מידות פיזיות מאפשרים לך לקום בבוקר שלאחר האירוע, ואחרי 14 שעות של שתיקה רועמת, להגיד לאישה בלי קשר לכלום: "לא, כי אמא שלך נורמלית..."

כשכני זוג צעירים ומאוהבים נפרדים אחרי כמה חודשים ואחד מהם מודיע לשני שזה נגמר ("זה לא אתה, זה אני", או כל תירוץ אחר שמכסה על העובדה שכבר יש לו מי שהו אחר), ייתכן שהצד הננטש והפגוע ימלמל עלבון לא מוצלח, ולחלופין יגיד באצילות שהוא מבין לגמרי, מאחל הצלחה עם הפרטנה, ובטוח שתישארו ידידים. בפועל, כבר

לכולנו קרה שהיינו חכמים לאחר מעשה. ברגע האמת, אנחנו אומרים לפעמים את הרבר הלא נכון ומצ"טערים שאמרנו ("ריקי, מזל טוב על ההיריון". ריקי: "אני לא בהיריון"), או שלא אומרים את מה שהיה צריך, ואז מצטערים ואוכלים את עצמנו על זה שלא אמרנו ("יאיה, יכולת להגיד לי מזל טוב על ההיריון").

אני כמובן לא שונה בעניין זה מרוב הבריות, נוטה להיות חכם לאחר מעשה ודביל עם הכנה למוח בזמן אמת. ומי עשה שהיה כך היה:

לפני כשבוע הוזמנתי להתארח בתוכנית טלוויזיה מור-כרת, כדי לקדם הופעה של הלהקה. אני עוצר כאן כדי לומר שבמשך השנים פיתחתי תזה שטוענת שאדם נור-מלי לא צריך לרוץ להופיע בטלוויזיה מייד כשקוראים לו, אלא רק אם יש לו סיבה באמת טובה לזה, כי למרות הפיתוי, אתה אף פעם לא יודע לאיזו מלכודת תיכנס. יש מצב שמרוב לחץ תזיע כמו סוס, תגמגם כמו משה רבנו בפרונטציה, או סתם תדבר שטויות ותצא טמבל.

להבנת, יש רק ארבע אפשרויות שבגללן כדאי לאדם ללכת לטלוויזיה:

1. הוא מקבל על זה כסף או בעל סיכוי לזכות בפרס (גם אם הוא יצטרך בשביל זה להיות חודשיים בבגד ים בפיליפינים עם ליהיא גרינר);

2. יש בהופעה אקט של כבוד ("נמצא איתנו ד"ר יעני קלביץ", שהוא מומחה בעל שם עולמי לחקר כינים בעדה הבושמנית);

3. מצאו קלטת לוחטת שבה הוא נראה מתנה אהבים עם השכן, השכנה או הכבשה של השכנים, והוא צריך להסביר מה קרה או לא קרה שם ("מנסים לפגוע ביל");

4. הוא צריך לקדם איזה פרויקט (זה אני).

אחרי שהחלטת שתופיע בטלוויזיה, אתה צריך לבחור באיזו תוכנית ובאיזה ערוץ תעשה את זה. כאן אפשר להפי עיל שיקולי רייטינג (כמה אנשים יראו אותך ויעבירו מייד ערוץ); יוקרה (כלומר, מעט צור-פיים, אבל אף אחד מהם לא מילא בחג את הכנרת באריוות של מור-צרי חלב); התאמה לנושא (קשה לקדם את מופע המחול הפרובור-קטיבי "עורלות בחשיכה" בערוץ המורשת); וסימפטיה למגייש (כלומר, הוא נראה נחמד בטל-וויזיה, אבל במציאות הוא כלב בן כלב שאני לא מאחל אפילו לנסראללה להתראיין אצלו).

ובחזרה לסיפורנו. כשקיבלתי את הפנייה להי-תארח בתוכניתם של צמד המגישים ששמה של הצלע הנשית בו מתחרז עם תבן ושמו של המגיש הוא כשמה של עיר בירה של מדינה אירופית שחפצה להתנתק מה-שוק האירופי ולא מחכה לחוזה אלברשטיין – הסכמת. אני מסמפט כל אחר מהם בנפרד, ולא היתה שום סיבה לחשוב שלא יהיה בסדר.

הגעתי עם חברי ללהקה דני בסן, ושנינו נכנסנו לחדר האיפור כדי שניראה יותר טוב ממה שהמציאות מאפשרת. כשהתחיל הראיון, צמד המגישים קיבל אותנו בכרכה ואז המגיש, שאותו אני מכיר הרבה שנים ומכבד מאוד, התחיל לירות עלינו אמירות ושאלות מרגיזות למדי.

הוא רמז שבעצם אנחנו להקת חובבים, שבוודאי נמאס לנו לנגן אותם שירים שוב ושוב במשך כל כך הרבה שנים "עד שהם יוצאים מהתחת", ושאם אנחנו לא חיים את הווי הסקסיסמים-זורוקנרול, מה זה שווה בכלל? המגישה נראתה תה נבוכה מהמתקפה המשונה, וגם אנחנו ענינו לשאלות באופן נוקב אך מנומס יחסית.

באוטו קפצו לי לראש כל מיני תשובות שהייתי צריך לענות. כולן חכמות, חדות, עוקצניות, והפוכות לגמרי מאלה שנתתי בשידור. הייתם צריכים לראות אותי יורה אותן על הדשבורד